



Παναγιώτης Μαυροειδής

Την προηγούμενη βδομάδα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, είχε φτάσει σε συμφωνία κατά 90-95% με τις προτάσεις της ευρωζώνης, αποδεχόμενη σχεδόν το σύνολο των αντεργατικών μνημονιακών μέτρων που αυτή ήθελε. Η «βέβαιη πλέον συμφωνία» για την οποία έκαναν λόγο τόσο ο Πρωθυπουργός και Υπουργοί του, όσο και ο Γιουνκέρ, περιλάμβανε άμεσες μειώσεις μισθών (μέσω αύξησης ασφαλιστικών εισφορών και εισφοράς αλληλεγγύης) και των συντάξεων (μέσω αύξηση εισφοράς

των συνταξιούχων στον κλάδο Υγείας), ρητή διατήρηση του ΕΝΦΙΑ με είσπραξη 2,65 δις ευρώ τόσο το 2015 και το 2016, όλες τις ιδιωτικοποιήσεις και άλλα πολλά.

Ας υποθέσουμε ότι ο πρωθυπουργός προχωρούσε σε ένα διάγγελμα προς τον ελληνικό λαό, λέγοντας τούτο:

«Φτάσαμε σε μια συμφωνία με τους δανειστές, η οποία απέχει ολοφάνερα από το πρόγραμμά μας, περιέχει σκληρά μέτρα 8 δις το χρόνο, αλλά ωστόσο είναι μια συμφωνία. Από τη μια, κρατάει εμάς στην κυβέρνηση, οπότε κάτι θα προσπαθήσουμε να κάνουμε από το ψαλιδισμένο πρόγραμμά μας. Από την άλλη, κρατάει τη χώρα στην ευρωζώνη, που εμείς το θεωρούμε εκ των ουκ άνευ και μονόδρομο. Θέτουμε λοιπόν την πρόταση της κυβέρνησης (που σχεδόν συμπίπτει με την πρόταση των δανειστών) στην κρίση σας μέσω δημοψηφίσματος και σας καλούμε να ψηφίσετε υπέρ της, δηλαδή ΝΑΙ»

Το σενάριο αυτό, όπως γνωρίζουν πολλοί, υπήρξε στη συζήτηση και δεν είναι καθόλου φανταστικό. Θα ήταν τότε σε συζήτηση ποια θα ήταν η στάση του ΚΚΕ; Ή μήπως θα ήταν αυτονόητο ότι θα είχαμε ξεσηκωθεί όλοι, για ένα μεγάλο ΟΧΙ στα νέα μνημόνια, την ξετσιπωτή προδοσία, την απόλυτη υποταγή και το θράσος να επιζητείται από την κυβέρνηση λαϊκή συν-υπογραφή σε αυτή την αθλιότητα;

Ας κάνουμε μια δεύτερη υπόθεση: Ότι το γνωστό αστικό, φιλο-ΕΕ μπλοκ, είχε πάρει την πρωτοβουλία, για να αποσπάσει την πρωτοβουλία των κινήσεων από την κυβέρνηση, να τεθεί σε δημοψήφισμα η πρόταση των δανειστών. Αυτή την οποία θα κρίνουμε στο δημοψήφισμα της Κυριακής.

Ας υποθέσουμε ότι κατάφερναν να ευοδωθεί αυτή η προσπάθεια, με τη βοήθεια και του δεξιού Προέδρου της Δημοκρατίας, αλλά και την αναγκαστική στο τέλος προσχώρηση και της ίδιας της κυβέρνησης σε μια στάση υποστήριξης αυτής της μαύρης πρότασης των δανειστών (που σχεδόν συμπίπτει με την πρόταση της κυβέρνησης), μέσω μιας ομόθυμης υποστήριξης του ΝΑΙ.

Είμαστε σίγουροι ότι δε θα υπήρχε τότε λογικός άνθρωπος στην αριστερά, που να μην καλούσε όχι απλά σε ένα ΟΧΙ στην κάλπη του δημοψηφίσματος, αλλά σε ένα γενικό ξεσηκωμό στους δρόμους για να συντριβεί η αστική συμμαχία.

Τι το κοινό έχουν οι δύο αυτές περιπτώσεις; Τα πράγματα είναι ΚΑΘΑΡΑ, δεν υπάρχει «ΜΠΕΡΔΕΜΑ».

Σήμερα, δεν είμαστε σε αυτή την περίπτωση. Πράγματι υπάρχει ένα «μπέρδεμα»: Η κυβέρνηση που σχεδόν είχε συμφωνήσει με τους εταίρους της, αδειασμένη στο τέλος από τους ίδιους, με κίνδυνο απόλυτου πολιτικού εξευτελισμού, αδύναμη και ανίκανη να υπερασπίσει μια επαίσχυντη αντιλαϊκή συμφωνία μαζί τους, επιχειρεί να κερδίσει πολιτικό χρόνο σε μια «διαπραγμάτευση» που την έχει ήδη οδηγήσει με την πλάτη στον τοίχο, θέτει σε δημοψήφισμα την μαύρη πρόταση των δανειστών (που σχεδόν συμπίπτει με τη δική της), προτείνοντας στο λαό να ψηφίσει ΟΧΙ.

Δύο είναι τα ερωτήματα:

Πρώτο: Αν η κομμουνιστική και αντικαπιταλιστική αριστερά έχει πράγματι κοινωνικά ταξικά κριτήρια

αρχών στην τοποθέτησή της και τη δράση της, αν αγωνιά και πράττει με βάση τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα και όχι με βάση τις πολιτικές πιρουέτες των αστικών και μικροαστικών πολιτικών δυνάμεων, έχει άραγε κάποιο στέρεο λόγο, να σταθεί διαφορετικά στις παραπάνω παραλλαγές και να μη συμβάλλει σε ένα βροντερό ΟΧΙ;

Δεύτερο: Αυτό το «μπέρδεμα» στην περίπτωση μας, δηλαδή το γεγονός ότι η κυβέρνηση δεν τόλμησε να ακολουθήσει τα ίδια τα δικά της βήματα συμβιβασμού και δεν πήγε στο ΝΑΙ, αλλά σύρθηκε σε ένα δειλό, μισό, φοβισμένο ΟΧΙ, με την ελπίδα και την επιδίωξη να αξιοποιηθεί αυτό σε μια νέα «διαπραγμάτευση», μας στεναχωρεί και μας οδηγεί μάλιστα να αλλάξουμε εμείς τοποθέτηση λέγοντας «ΟΧΙ στο ΟΧΙ»; Δεν είναι αυτό απόλυτος. αντεστραμμένος έστω, ακολουθητισμός και απόδειξη έλλειψη ταξικής στάσης αρχών; Μήπως υποδηλώνει φόβο να νικήσουμε; Ή μήπως εν τέλει θυμίζει και το γνωστό στίχο «δε μας συγχωρώ, από φόβο χάσαμε»;

Αγαπητοί σύντροφοι του ΚΚΕ (που επιλέξατε το άκυρο), όπως και του ΚΚΕ (μ-λ) και του ΜΛ-ΚΚΕ (που επιλέξατε την αποχή), αλλά και του αναρχικού και αντεξουσιαστικού χώρου, με όλη τη διαφορετικότητα των τοποθετήσεών σας, μην ακυρώνετε τη δυνατότητα της καθοριστικής συμβολής σας σε μια μεγάλη μάχη για τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα.

Είναι **μεγάλη μάχη**.

Έστω και αν πολλές πτυχές της ξεδιπλώνονται αντιφατικά και από καραμπόλα.

Κάτι σημαίνει όταν ασχολούνται με αυτό το δημοψήφισμα και το πιθανό ΟΧΙ του οι αστικές τάξεις σε όλο τον κόσμο.

Ουρλιάζουν όλοι οι εκπρόσωποι του ευρωπαϊκού κεφαλαίου ότι ένα ΟΧΙ θα οδηγήσει σε κλυδωνισμό της ευρωζώνης και της ΕΕ.

Μας κουνάει ταπεινωτικά το δάχτυλο ο Γιουνκέρ και η Μέρκελ, απαιτώντας να ψηφίσουμε ΝΑΙ.

Παρεμβαίνουν οι ΗΠΑ και ζητούν «σύνεση και συμφωνία».

Η μακρινή ανερχόμενη καπιταλιστική Κίνα ζητάει να μείνει η Ελλάδα στην Ευρωζώνη.

Οι εργοδότες πιέζουν εμετικά τους εργαζόμενους να ψηφίσουν ΝΑΙ. Άλλοι δηλώνουν πως αν βγει το ΟΧΙ δε θα καταβάλλουν μισθούς και θα κλείσουν την επιχείρηση.

Υπάρχει και η άλλη πλευρά: Ξαναγεμίζουν πλατείες. Ο κόσμος ξανά ψάχνεται, κινείται, αναζητεί. Ναι, με πολλά χρώματα και ταχύτητες. Αλλά σηκώνεται, τολμά, θέλει να καθορίσει τις εξελίξεις.

Αλίμονο, σε όποιον, μέσα σε όλα αυτά, διαλέξει να πει: «**εγώ δεν ήμουν εκεί**», αντί να είναι εκεί και να κολυπήσει, να παλέψει.

Δεν έχουμε δίλλημα λοιπόν: **Συστράτευση του συνόλου των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς για ένα μεγάλο λαϊκό και εργατικό ΟΧΙ** σε αυτό το δημοψήφισμα, με ένα βαθύ περιεχόμενο που να μπορεί να συντρίψει και τη μαύρη συμφωνία της ευρωζώνης και τις αυταπάτες για ένα νέο γύρο «διαπραγμάτευσης» με τους λύκους.

Ψηφίζουμε ΟΧΙ στη δημοψήφισμα

ΟΧΙ σε παλιά και νέα μνημόνια

ΟΧΙ σε νέες διαπραγματεύσεις σφαγής

ΟΧΙ στην ευρωζώνη και την ΕΕ

ΟΧΙ στην πληρωμή του ληστρικού χρέους

ΟΧΙ στην επιτροπεία, την επιτήρηση, την ιμπεριαλιστική μπότα.

Ας σκεφτούμε τη Δευτέρα.

Το ΝΑΙ θα αποτελεί μια μεγάλη μαύρη νίκη των μαύρων της ΕΕ, των εργοδοτών που θέλουν ομαδικές απολύσεις και μηδενικούς μισθούς, των μνημονιακών καθαρμάτων, του ραγιαδισμού και της

θεωρίας της Ψωροκώσταινας.

Το ΟΧΙ, θα μας κρατάει όρθιους για να λογαριαστούμε με την κυβέρνηση, με την ΕΕ, με την εργοδοσία. Θα μας δίνει χρόνο για μια αναγέννηση του εργατικού κινήματος και ανασυγκρότηση της επαναστατικής κομμουνιστικής αριστεράς, αναβαπτισμένης μέσα σε μια νέα άνθιση λαϊκών διαθέσεων για αγώνα και αντίσταση.